

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy fakt, że zakres stosowania art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 883/2004⁽¹⁾ i art. 14 ust. 5 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009⁽²⁾ obejmuje „osob[ę], która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub w kilku państwach członkowskich”, należy interpretować w ten sposób, że odnosi się on także do przypadku osoby zatrudnionej na podstawie umowy o pracę zawartej z jednym pracodawcą mającym siedzibę w jednym z państw członkowskich UE w celu wykonywania pracy w dwóch innych państwach członkowskich, nawet jeśli
 - (a) drugie państwo członkowskie, w którym dana osoba ma pracować, nie zostało jeszcze ustalone i nie mogło zostać przewidziane w momencie złożenia wniosku o wydanie formularza A1 z powodu szczególnego charakteru pracy, czyli tymczasowego zatrudnienia pracowników na krótkie okresy w różnych państwach członkowskich Unii Europejskiej?
lub
 - (b) czas zatrudnienia w pierwszym lub w drugim państwie członkowskim nie może jeszcze zostać określony bądź nie jest przewidywalny z powodu szczególnego charakteru pracy, czyli tymczasowego zatrudnienia pracowników na krótkie okresy w różnych państwach członkowskich Unii Europejskiej?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania zawarte w pkt 1 powyżej, czy art. 14 ust. 5 lit. b) rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009 może być interpretowany w ten sposób, że do celów stosowania art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 883/2004 wyrażenie „osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną w dwóch lub w kilku państwach członkowskich” odnosi się także do przypadku, w którym występują okresy bezczynności między dwiema pracami wykonanymi w różnych państwach członkowskich, podczas których pracownik nadal podlega tej samej umowie o pracę?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytania zawarte w pkt 1 powyżej, czy fakt, że właściwe państwo członkowskie nie wydaje formularza A1, wyłącza stosowanie art. 13 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 883/2004?
- 4) Czy art. 16 ust. 5 lub art. 20 ust. 1 lub jakkolwiek inny artykuł rozporządzenia wykonawczego nr 987/2009 nakładają na państwo członkowskie – na podstawie wstępnej decyzji państwa członkowskiego zamieszkania w odniesieniu do ustawodawstwa mającego zastosowanie – obowiązek wydania formularza A1 z własnej inicjatywy bez konieczności złożenia dodatkowego wniosku we właściwym państwie członkowskim przez zainteresowanego pracodawcę?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166, s. 1–123).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 284, s. 1–42).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Helsingin hovioikeus
(Finlandia) w dniu 22 kwietnia 2014 r. – Valev Visnapuu przeciwko Kihlakunnansyyttäjä (Helsinki),
Suomen valtio – Tullihallitus**

(Sprawa C-198/14)

(2014/C 202/15)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Helsingin hovioikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Valev Visnapuu

Druga strona postępowania: Kihlakunnansyyttäjä (Helsinki), Suomen valtio – Tullihallitus

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dopuszczalność fińskiego uregulowania podatku akcyzowego od opakowań napojów, zgodnie z którym podatek ten jest pobierany, jeżeli opakowanie nie jest objęte systemem zwrotu, należy oceniać w świetle art. 110 TFUE zamiast art. 34 TFUE? Wspomniany system zwrotu musi być systemem kaucji, w którym opakowujący lub importer napojów – działając samemu lub w sposób przewidziany w fińskiej ustawie o odpadach lub w odpowiednich przepisach obowiązujących w prowincji Åland – zapewnia ponowne wykorzystanie lub recykling opakowań napojów w ten sposób, że opakowanie zostaje wykorzystane ponownie lub poddane recyklingowi.

- 2) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy wspomniane uregulowanie jest zgodne z art. 1 ust. 1, art. 7 i 15 dyrektywy 94/62/WE⁽¹⁾, uwzględniając również art. 110 TFUE?
- 3) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: Czy wspomniane uregulowanie jest zgodne z art. 1 ust. 1, art. 7 i 15 dyrektywy 94/62/WE, uwzględniając również art. 34 TFUE?
- 4) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie trzecie: Czy fińskie uregulowanie podatku akcyzowego od opakowań napojów należy uznać za dopuszczalne w świetle art. 36 TFUE?
- 5) Czy wymóg, by osoba, która wykorzystuje napoje alkoholowe do celów komercyjnych, posiadała specjalne zezwolenie na sprzedaż detaliczną w odniesieniu do swojej działalności dotyczącej przywożonych napojów alkoholowych, w sytuacji gdy nabywca fiński zakupił przez Internet lub w inny sposób w sprzedaży wysyłkowej napoje alkoholowe od prowadzącego działalność w innym państwie członkowskim sprzedawcy, który dostarcza je do Finlandii, należy uznać za dotyczący istnienia lub funkcjonowania monopolu, wobec czego przepisy art. 34 TFUE nie stoją mu na przeszkodzie, natomiast należy oceniać go w świetle art. 37 TFUE?
- 6) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie piąte: Czy wymóg posiadania zezwolenia jest zgodny z warunkami dotyczącymi monopolu państwowych o charakterze handlowym określonymi w art. 37 TFUE?
- 7) W razie odpowiedzi przeczącej na pytanie piąte i jeżeli w niniejszej sprawie należy zastosować art. 34 TFUE: Czy uregulowanie fińskie, zgodnie z którym przy zamówieniu napojów alkoholowych z zagranicy przez Internet lub w inny sposób w sprzedaży wysyłkowej przywóz tych napojów do własnego spożycia jest dozwolony tylko wtedy, gdy przywozu napojów alkoholowych dokonał sam zamawiający lub niezależny od sprzedawcy podmiot trzeci, podczas gdy w innych przypadkach dla przywozu wymagane jest zezwolenie na podstawie fińskiej ustawy alkoholowej, stanowi sprzeczne ze wspomnianym artykułem ilościowe ograniczenie w przywozie lub środek o działaniu równoważnym?
- 8) W razie odpowiedzi twierdzącej na poprzednie pytanie: Czy uregulowanie to można uznać za uzasadnione i proporcjonalne pod względem ochrony zdrowia i życia ludzkiego?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 94/62/WE z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych (Dz.U. L 365, s. 10).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour administrative d'appel de Nantes (Francja) w dniu 13 lutego 2014 r. – Adiamix przeciwko Direction départementale des finances publiques – Pôle Gestion fiscale

(Sprawa C-202/14)

(2014/C 202/16)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour administrative d'appel de Nantes

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Adiamix

Strona pozwana: Direction départementale des finances publiques – Pôle Gestion fiscale

Pytanie prejudycjalne

Do Trybunału Sprawiedliwości zwrócono się o wydanie orzeczenia w przedmiocie ważności – w odniesieniu do kwestii kwalifikacji systemu pomocy jako pomocy istniejącej – decyzji Komisji Europejskiej nr 2004/343/CE z dnia 16 grudnia 2003 r. dotyczącej systemu zwolnień ustanowionego w art. 44f powszechnego kodeksu podatkowego w odniesieniu do przejmowania przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji.⁽¹⁾

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie systemu pomocy wprowadzonego przez Francję w zakresie przejmowania przedsiębiorstw znajdujących się w trudnej sytuacji (Dz.U. L 108, s. 38).